

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 715 במדרשת "ברינה יקצורר", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, השבוע יתקיים השיעור ביום ד' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 977999777, סיסמת כניסה: 777.

עלון מס' 605 שנה י"ג העלון מוקדש לע"נ מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף זצ"ל ע"ו טבת תשפ"ג

שְׁמוֹת - תוכן ענייני הפרשה

999 תפ"ג

- א. ירדת יעקב ובניו - 70 נפשות למצרים, בני ישראל במצרים ומיתת דור זה.
- ב. גזירות פרעה על שעבוד עם ישראל בעבודת פרך.
- ג. גזירת פרעה להמית כל זכר, והמיילדות החיו את הזכרים למרות הסכנה וקבלו שכר.
- ד. לידת משה, הצפנתו בבית, מרים עם משה ביאור, בתיה בת פרעה רוחצת ביאור ולוקחת עמה את משה לבית פרעה.
- ה. משה גדל ויוצא להיטיב עם בני, ומונע הכאת יהודי ע"י רעהו, ומציל יהודי ממכהו המצרי והורגו. הדבר נודע לפרעה ודן את משה למיתה. משה בורח למדין ומגיע ליתרו, ונושא את ציפורה בת יתרו לאשה.
- ו. משה רועה את צאן יתרו, מראה ה' בסנה, וה' ממנה את משה לשליח לגאול את ישראל.
- ז. משה חוזר למצרים עם צפורה אשתו, יחד עם בניו.
- ח. מלאך מבקש להמית את משה, עד שצפורה מלה את אליעזר.
- ט. פגישת אהרן ומשה לאחר עשרות שנים שלא נפגשו.
- י. משה מספר לזקני בני ישראל על בשורת הגאולה, ומראה להם את האותות, "וַיֵּאֱמָן הָעָם".
- יא. משה ואהרן באו ואמרו לפרעה לשלוח את ישראל לעבוד את ה'. ופרעה מכביד את השעבוד יותר ויותר.
- יב. משה התפלל על כך לה', וה' אומר לו שהדבר לטובה, ולצורך הגאולה.

בשעה טובה ומוצלחת, השבת מתחילים את חומש שמות, הידוע בכינויו - חומש הגלות והגאולה (רמב"ן). כתוב בפרשה (ד, י): "לֹא אִישׁ דְּבָרִים אֲנֹכִי גַם מִתְּמוֹל גַּם מִשְׁלָשׁ גַּם מֵאִזְ דְּבָרְךָ אֶל עַבְדְּךָ". רש"י הקד' עושה חשבון שבמשך שבעה ימים הקב"ה מפתה את משה רבינו ע"ה שילך לגאול את עם ישראל ומשה סרב ללכת לגאול את ישראל, מאחר שחשש לפגיעה באהרן אחיו, ולא רצה ליטול גדולה של אהרן אחיו שהיה אחיו הגדול, והיה גדול הדור במצרים, ולכן ביקש "שְׁלַח נָא בְּיַד תְּשַׁלַּח" (פסוק יג) - ביד מי שאתה רגיל לשלוח. ויש להתבונן מדוע לא חישב משה שכר כנגד הפסד. אמנם בהליכתו למצרים ישנה איזה פגיעה דקה באהרן אחיו, אבל לעומת זה יהיה הפסד גדול שהרי הקב"ה אמר לו אם אין אתה גואלם אין אחר גואלם (מדרש שמות רבה ג, א) והיינו שאהרן איננו ראוי לתפקיד זה של יציאת מצרים, ואם משה לא יקבל תפקיד זה, לא תהיה גאולה לישראל לעולם, וישארו עבדים לפרעה ולא יזכו לקבלת התורה. ומה בכך שיהיה לאהרן איזה פגיעה דקה, וכי בגלל זה ראוי לעכב ולבטל כליל את גאולתן של ישראל?! התשובה היא ברורה, אומות העולם סוברים שהמטרה מקדשת את האמצעים, מטרה חשובה מקדשת כל אמצעי שיסייע להגיע אליה, אפילו אמצעי פסול.

צא וראה מן ההיסטוריה רוויית הדם של עם ישראל, כשהנוצרים רצו להשליט על היהודים את דתם בכל דרך ותוך כדי שפיכות דמים נוראה. אך לאמיתו של דבר, גישה זו, מלבד היותה פסולה, היא גם לא הוכיחה את עצמה במבחן המציאות.

באמצעים פסולים לא יכול לצאת שום דבר טוב ושום מטרה חשובה, ועל אחת כמה וכמה אם רוצים להשיג מטרה מקודשת, גם האמצעים להשגת מטרה זו חייבים להיות קדושים וטהורים שבעתיים.

גאולת ישראל ממצרים וקבלת התורה - אין גדול וקדוש מהם, ולכן לא יוכלו לצאת אל הפועל אם בדרך ישנה פגיעה כלשהי בבין אדם לחברו.

ועתה מובן מדוע סירב משה ללכת לגאול את ישראל, כי אם בהליכתו תהיה איזושהי פגיעה באהרן אחיו - לא יוכל לצאת מכך דבר טוב, ולא יכול יהיה לפעול את יציאת מצרים וקבלת התורה.

זהו עומק היסוד שרבי ישראל מסלאנט זצ"ל אמר: "אין לעשות מצוות על חשבון הזולת". אם רוצים להגיע אל מטרה קדושה - יש להיזהר מאוד שכל האמצעים יהיו טהורים מבלי שמץ עוון.

כשיהודי מקיים מצוה על חשבון השני - המצווה עצמה אינה טהורה לחלוטין, ואין הקב"ה חפץ בכך. עניין זה מצריך שימת לב רבה.

כל פעולות האדם צריכות להיות מזוקקים שבעתיים, כדי שיהיה ראוי לזכות באמצעותן לתורה, יראת שמים ומידות טובות. ונזכה לגאולה השלימה בב"א.

שבת שלום

"וַיֵּמֶת יוֹסֵף וְכָל אָחָיו וְכָל הַדּוֹר הַהוּא" (א, ו)

מה הם התאריכים שנולדו השבטים

ראובן נולד בי"ד בכסלו ומת בן קכ"ה שנים, שמעון נולד בכ"א טבת ומת בן ק"כ שנים. לוי נולד ב"ו בניסן ומת בן קל"ז שנים, יהודה נולד בט"ו בסיון ומת בן קל"ט שנים, דן נולד ט' אלול ומת בן קכ"ה שנים, נפתלי נולד ה' בתשרי ומת בן קל"ג שנה, גד נולד י' במרחשון ומת בן קכ"ה שנה, אשר נולד כ' בשבט ומת בן קכ"ג שנים, יששכר נולד י' באב ומת בן קכ"ב שנה, זבולון נולד ז' בתשרי ומת בן קל"ד שנה, יוסף נולד אחד בתמוז ומת בן ק"י שנה, בנימין נולד י"א במרחשון ומת בן ק"ט שנה, באדר ובאייר לא נולדו נשתירו לאפרים ולמנשה, מצאתי במדרש תדשא. [רבנו בחיי]

"וַיֵּמֶת יוֹסֵף וְכָל אָחָיו וְכָל הַדּוֹר הַהוּא" (א, ו)

דרשו רז"ל אף על פי שמת יוסף אלהיהם קיים שנאמר "וַיֵּמֶת יוֹסֵף", וסמך ליה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פְּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמֵאד מְאֹד, למדך הכתוב שקודם השעבוד נשתלחה בהם ברכה זו שריצה ועצימה, ואחר שהתחיל השעבוד נפחת מהשריצה והעצימה ונשאר בהם הפריה ורביה, וזהו שאמר וְכָאֲשֶׁר יַעֲנֶה אֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ. [רבנו בחיי]

”וַיְהִי בַיָּמִים הָהֵם וַיַּגְדֵּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא אֶל אַחֵיו וַיֵּרָא בְּסִבְלָתָם וַיֵּרָא אִישׁ מִצְרֵי מִפָּה אִישׁ

עֲבָרֵי מֵאַחֵיו” (ב, יא) – מנהיג בישראל

וברשׁי: נתן ליבו ועיניו להיות מיצר עליהם. משה רבינו גדל בארמון המלוכה של פרעה, והוא עזב את תפנוקי המלוכה כדי לראות את שלום אחיו, אז נוכח הוא בסבל עמו, וכאשר ראה מול עיניו איש מצרי מתעלל ביהודי, לא עמד מנגד, אלא התערב והרגו על אף הסיכון הרב שהיה במעשה זה. עוד מתארת התורה (ב, יג) מקרה נוסף שבו התערב משה רבנו בנעשה - **”וַיֵּצֵא בַיּוֹם הַשְּׁנִי וְהַגָּה שְׁנֵי אַנְשִׁים עֲבָרִים נָצִים וַיֹּאמֶר לְרָשָׁע לְמָה תִּכֶּה רֵעִךְ”**. אותם רשעים הלשינו עליו לפרעה, והוא שילם על מעשהו מחיר כבד, פרעה ביקש להורגו, ומשה רבינו הוכרח לברוח למִדְיָן מפני חרב פרעה.

ערב חתונת בנו האחרון עלה ש. אל בית רבו הרבי מויז'ניץ רבי ישראל הגר שליט"א כדי להזמין לחתונה ולכבדו בסידור הקידושין. הרבי כמובן נעתר לבקשה. בגמר החופה בירך הרבי את בני הזוג ואת ההורים, ואז פנה הרבי אל אבי החתן וביקשו, 'כשתסתיים החתונה ותגיע לביתך, בבקשה תתקשר אלי'. התפלא האב למשמע הבקשה ושאל, 'דבי, הלא החתונה תסתיים לפנות בוקר, איני רוצה להעיר את הרבי משנתו'. אך הרבי התעקש 'תתקשר בכל שעה שהיא'. אותו ערב פנה הרבי למשמשו וביקשו שכאשר יתקשר ש. יעיר אותו מיד אף אם השעה תהיה לא שגרתית.

עם סיום עבודת הקודש של הרבי בשעת לילה מאוחרת עלה הרבי על יצועו, אך לאחר שעה קלה קרע את הדממה קול צלצול הטלפון, על הקו מבקש הרב ש. לשוחח עם הרבי. כמצוות רבו ניגש השמש להעיר את הרבי. הרבי נטל את ידיו, ניגש לטלפון ופתח בשיחה. מפאת השעה המאוחרת והשקטה נשמעו הדברים היטב בחלל הבית. הרבי התעניין בהתנהלות החתונה, ברר אם החופה עברה לשיעור רצונם ואם המשפחה כולה השתתפה, איך ניגנה התזמורת, האם המזון בסעודה הוגש כראוי, ועוד שאלות בסגנון זה. תוכן השיחה היתה נשמעת כשיחת חוויות נעימה ורגילה. הרבי סיים את השיחה ברך אותו בברכת לילה טוב והרבה נחת. השמש הורגל שלא לשאול שאלות על הנהגת רבו, אך כאן הוא חש שהמשימה קשה עבורו, אחר בקשת מחילה פנה אל רבו בשאלה, 'הרבי מנהיג עדה מהגדולות שבציבור היהודי, עול אדיר רובץ על כתפי הרבי, יום רגיל בחייו עמוס עד לעייפה בעבודת הקודש האישי ובעבודת הכלל, והוא מסתיים בשעות הקטנות של הלילה, כשהרבי ביקש להעירו הבנתי שמדובר בפיקוח נפש, אך השיחה נשמעה היטב, והיא היתה שיחה רגילה הסובלת דיחוי למחר, מדוע א"כ היה עלי להעיר את הרבי?! ענה הרבי לשמש, 'ראה, הרב ש. התאלמן לא מזמן, הוא זכה ב"ה להשיא את ילדיו, מלבד בנו האחרון. ילד זה מילא את הבית בחיים מאז פטירת אמו, וכעת ב"ה זכה להינשא. כנהוג בעולם הורים שזוכים להגיע ליומם הגדול - יום חתונת אחרון הילדים, הם בודאי נרגשים, ובסיום החתונה יושבים יחד לשחזור חוויות, כל אחד מספר לשני את תחושותיו, ורק אח"כ הם עולים על יצועם.

חשבתי לעצמי, הרב ש. חוזר בפעם הראשונה בחייו לבית ריק, כמובן בנסיבות משמחות, אך יש כאן גם נקודת כאב אדירה על האמא והאשה שגידלה וטיפחה את הילד ולא זכתה לשמוח בשמחה זו, כעת יושב הרב ש. בביתו מלא ברגשות ותחושות משמחה מורכבת זו, בפני מי הוא יפרוק את רגשותיו?! לקירות? לרהיטים? הדבר היחיד שאני יכול לעזור לו הוא להיות האוזן הקשבת שלו, לתת לו לפרוק את הרגשות, ואז לבטח הוא יצליח להירדם בקלות. נו... האם לשם כך לא כדאי להתעורר באמצע הלילה? [היא שיחת"]

”וַיִּקֶם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף” (א, ח)

נחלקו רז"ל בזה יש מהם שאומרים חדש ממש ויש אומרים שנתחדשו גזרותיו. ונראה לפרש כי המלך הזה נולד בזמן שהיה יוסף בבית האסורים הוא שכתוב עליו (בראשית מ, כ) יום הולדת את פרעה, כלומר יום שנולד בו פרעה כי קרא המלך שם בנו כשמו, ויהיה כדברי האומר חדש ממש וזהו שאמר אשר לא ידע את יוסף כי לא ידעו ולא הכירו כלל כי הוא בן המלך הראשון הזקן.

ובמדרש אשר לא ידע את יוסף, כל הכופר בטובתו של חברו סופו שיכפור בטובתו של הקב"ה שהרי כתיב **אשר לא ידע את יוסף ובסוף אמר** (שמות ה) **לא ידעתי את ה'**, משל למה הדבר דומה לאדם שרגם איקונין של דוכוס אמר המלך התיזו את ראשו למחר עושה בי כן, והמדרש הזה נוטה למי שאומר נתחדשו גזרותיו. [רבנו בחיי]

”אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף” (א, ח) – ארמונו של

יוסף עדיין קיים

בספר "אהבת ציון" (עמ' נז) לרבי יחזקאל לנדא זצ"ל, מספר סיפור פלא אודות נסיעתו בשנת תקכ"ה מארץ ישראל, שעבר בארץ מצרים, והגיע שם לחומה קטנה, ולידה מצא ארמון ישן מאוד שהיה יפה בבניינו, בנוי מאבני גזית מגוונים שונים, והאבנים בחלקו העליון כבר היו הרוסות, ואומרים שארמון זה בנאו יוסף הצדיק לעצמו, ובלשון מצרי שם הארמון עד היום הזה 'יוסף', והארמון בנוי על מקום גבוה מאוד, ואם תעלה על הארמון, תוכל לראות את כל ארץ מצרים. ליד הארמון מצא בור מים שהיה חצוב בצור ועומקו רב מאוד, והבור נקרא בפי כל 'יוסף' בלשון האומות, וירד בו בעומק רב. אומרים אנשי המקום שחפר אותו יוסף הצדיק. סביבות הבור הייתה מקווה רחבה חקוקה בצור, ויש שם בריכות מים הנמשכים מהמים שבעומק הבור.

ורואים מזה שרבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום, שהגם שפרעה עשה עצמו כאילו לא ידע את יוסף, ורצה שישכחו ממנו ויאבד זכרו, מכל מקום נשאר ארמון יוסף והבור שחפר יוסף ונקרא על שמו, ונמצא שזכרו נשאר במצרים עד היום הזה. [אוצר פלאות התורה]

”וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא” (ב, ב) – מדוע

התינוקות אינם יודעים לדבר?

מה הסיבה לכך שברא הקב"ה את טבע העולם במתכונת כזאת לפיה אין התינוקות יכולים לדבר עם היוולדם, במשך כמה שנים? ברור שהסיבה לכך היא קוצר דעתו של התינוק, כיוון שהתינוק הרי הוא עדיין חסר דעה, בינה והשכל, לכן הוא אינו יכול לדבר (מהר"ל בגבורות ד', פס"ד), אולם השאלה הנשאלת כעת היא: מדוע אכן לא ניתנה בתינוקות מידת השכל והדעת המינימלית כדי שיוכלו לדבר מיד עם לידתם? מצינו התייחסות בדברי הקדמונים לנושא זה.

לדעת רבנו בעל ה**רוקח** (ב'חכמת הנפש', עמ' עט) הסיבה לכך היא, כדי שלא יגלה התינוק את אשר ראה קודם היוולדו בעולמות העליונים, שהרי קודם ללידה נר דלוק לו על ראשו והוא צופה ורואה מסוף העולם ועד סופו, וכשהתינוק אינו מדבר כמה שנים - נשכחים ממנו כל הדברים שראה (יצוין לדבר פלא שגילה רבינו שלום מנוישטט, רבו של המהר"ל: "מה שדרכן של ילדים קטנים להסתכל על נר שדולק, משום שבעודן במעי אמן נר דלוק על ראשן, ואין לאדם שמחה בעולם כאותן הימים" (מנהגי מהר"ש אות תקיט). [שבת קודש]

ביום שלישי אחר הצהריים ארז יחזקאל כמה חפצים אישיים ונסע לנתניה שם אושפז סבא יהודה, יחזקאל התכונן לשהות של לילה אצל סבא יהודה, הוא התרגש מאוד והתגעגע לראות את סבא. סבא היה חלש מאוד, ניכר על פניו כי הוא עבר אירוע חמור. הוא שכב במיטה בחוסר כוחות וחוסר אונים רק שפתי נעות וקולו בקושי נשמע.

"אין לי כח, אני מרגיש שכוחותי אוזלים מרגע לרגע", אמר סבא יהודה ליחזקאל ברגע שראה אותו, "טוב שאתה כאן, יש לי מה לומר לך. שמע, יחזקאל שלי, כל ימי אני נושא בליבי את רושם מחנות ההשמדה. איני יכול להוציא מליבי וראשי את המחשבות על אותם ימים איומים בהם הייתי שם. היום אני חושב שאולי עשיתי טעות שלא חינכתי את ילדי שיהיו כולם בני ישיבות, אני חושב שהייתי צריך לנהוג אחרת, אולם אני גאה בכך אני גאה שיש לי נכד שלומד בישיבה ועושה כפי יכולתו להתעלות בתורה ביראת שמים ובמידות טובות.

דבר אחד, יחזקאל, למדתי במחנות ההשמדה. שם כל צעד קטן היה מוות וכל צעד קטן היה חיים. למדתי שישנה משמעות גדולה וחשובה לכל צעד קטן ולכל מעשה זעיר, חיים תלויים בזה. אני מבקש ממך יחזקאל, צעד אחד קטן ואולי כמה צעדים קטנים תעשה למעני לעילוי נשמתו לטובת אותם צעדים קטנים שאני לא עשיתי למרות שכל כך האמנתי בכוחם".

"סבא, מה זה צעד קטן, למה אתה מתכוון"? זעק יחזקאל כשהוא רואה שסבא יהודה הולך ונחלש מול עיניו. "צעד קטן זה ברכת אשר יצר בכוונה, לדוגמא..."

סבא עצם את עיניו ומלמל בשפתיו "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" ומסר נשמתו ליוצרו בבית החולים תל השומר.

שעה לאחר מכן יחזקאל ניגש בחיפזון אל מיטת חוליו של היושע בן שרה בנו של המשגיח השוכב ומתייסר במיטת חוליו באותו הבית חולים. המשגיח עמד שם לידו, במשמרת בדיוק כמו משפחתו של יחזקאל עד לפני שעה.

רק דבר אחד אני רוצה לומר הרב, תרשה לי, זעק או אמר יחזקאל בעיניים דומעות: "ברוך אתה... אשר יצר את האדם בחכמה... גלוי וידוע לפני כסא כבודך... אי אפשר להתקיים ולעמוד לפניך אפילו שעה אחת... רופא כל בשר ומפליא לעשות..."

את המילים האחרונות זעק יחזקאל בקול לא לו ובכוונה שאותה לא כיוון מעודו, פרץ של דמעות זרם מעיניו ובטרם ישמע תגובה כלשהי רץ החוצה להתכונן להלוויה של סבא יהודה.

יחזקאל לא פסק מאותו יום לצבור "מעשים קטנים". ה"אשר יצר" שלו הפך לשם דבר בישיבה, ההתקדמות הרקיעה שחקים. הוא לא ציפה להתקדמות כה גדולה ובסך הכל ממעשים כל כך "קטנים".

בסעודה ההודאה שהתקיימה כשבועיים מאוחר יותר לרגל החלמתו של בן המשגיח, היה כבר יחזקאל בחור חדש עם שאיפות אחרות ודרגה שונה לחלוטין הוא הבין דבר גדול ועצום בעבודתו: כדי להשתנות אין צורך בצעדים ענקיים. צעד קטן, אשר יצר 'קטן', ועוד התקדמות קטנה צעד אחר צעד, צעדים קטנים שהופכים לשינוי גדול ומהותי.

"וּיְמַרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעִבְדָּה קָשָׁה בְּחָמֵר וּבְלִבָּנִים וּבְכָל עֲבָדָה בַּשָּׂדֶה אֶת כָּל עֲבַדְתֶּם אֲשֶׁר עָבְדוּ בָהֶם בְּפָרֶךְ" (א, יד) - להתקדם

צעד אחר צעד - סיפור מרגש

סבא יהודה שהתגורר בנתניה, היה עבור יחזקאל מתנה אמיתית משמים. הוא אהב את סבא יהודה, וסבא יהודה העריך והעריך את יחזקאל, הנכד היחיד שלו שלומד בישיבה בירושלים ומתעלה בלימודיו. לא משום שסבא יהודה, למד בישיבה וידע מה היא. את שנות ילדותו ובחרותו בילה סבא יהודה במחנות ההשמדה של הנאצים ובחסידי שמים הוא ניצל ממוות בטוח - רק משום שסיעתא דשמיא ליוותה אותו על כל צעד ושעל שם. כך הוא היה אומר ומוסיף שאינו יודע ואין לו כל הסבר הגיוני מדוע הוא נשאר בחיים - יחיד מבין כל בני משפחתו.

בעלותו לארץ ישראל התיישב בעיר נתניה, שם ילדיו למדו בבתי ספר דתיים אמנם, אך לא המשיכו את דרכם לישיבות קדושות. רק חיים, הבן השלישי של סבא יהודה - אביו של יחזקאל, התחזק בדרך התורה ואת ילדיו שלח ללמוד במוסדות תורה. יחזקאל הבן הבכור היה אפוא היחיד מבין נכדיו של סבא יהודה שזכה להגיע להיכל הישיבה.

סבא יהודה היה יהודי פשוט, לפרנסתו היתה לו חנות לממכר נעליים, שם היה יושב רוב שעות היום, מידי פעם היה הולך לשיעורי תורה שבין מנחה לערבית בשיכון הוורדים בנתניה, ובכך הסתכם כל הידע התורני לימודי שלו. בכל יום, לאחר התפילה בישיבה, היו אומרים הבחורים פרקי תהילים להחלמתו של היושע בן שרה, בנו של המשגיח שחלה במחלה קשה, בנו של המשגיח היה צעיר לימים ומאז לפני כחודש שהתגלתה בגופו מחלה קשה, היו הבחורים מתאספים לאמירת תהילים ומקדישים שעות לימוד להחלמתו ולרפואתו השלמה.

הבחורים העריכו וכיבדו את המשגיח, צערו הגדול על בנו החולה היה צערם של הבחורים, ליבם היה כואב ודואב על כאב המשפחה וההשתדלות והחיזוק המיוחד בישיבה היה מורגש באווירה, הרופאים טענו שצריך רחמי שמים מרובים, אך לא אפסה תקוה. היה זה חיזוק גדול ומורגש עבור הבחורים שראו את עצמם שליחים נאמנים להביא מזור ותרופה על ידי התעוררות רחמי שמיים מהתפילות והחיזוק המיוחד שקיבלו על עצמם.

גם יחזקאל רצה להתחזק במשהו, הוא רצה להיות חלק ממערכת החיזוק הכללית שריחפה באוויר הישיבה הוא רצה להתקדם ולהשתפר להעניק מעצמו עוד ועוד למען רפואת בנו של המשגיח. יחזקאל האמין שזו הזדמנות לעשות כמה צעדים משמעותיים קדימה ולהפוך להיות טוב יותר בלימוד וביראת שמים.

כשהגיעה ליחזקאל השמועה כי סבא יהודה הובהל לבית החולים עקב התקף לב, חשב יחזקאל כי הוא עצמו עומד לקבל התקף לב. סבא יהודה, התקף לב?! המשפחה כולה נכנסה לסחרור גדול. הלחץ היה עצום, משמרות ליד מיטתו של סבא יהודה בבית החולים... גם יחזקאל שובץ למשמרת אצל סבא יהודה, אך הוא תיאר לעצמו כמה שהמשמרת שלו תהיה משמעותית ביותר...

למען יאמינו פי נראה אליך ה' אלקי

אבתם" (ד, ה) - סיפור

סיפור מרגש סיפר הרב בן ציון הכהן גרוס סנה שליט"א, סיפור של קידוש ה' שאירע בחודשים האחרונים: נגיד חרדי ביקר בישיבה בלוס אנג'לס.

בצאתו מהישיבה הבחין בשלט חוצות ענק שתלוי בדיוק מול בניין הישיבה, ועליו תמונת תועבה.

הנגיד הזדעזע מכך שמאות בחורי הישיבה נתקלים במראה זה מדי יום, בכל עת שהם יוצאים מבנין הישיבה, והתקשר מיד לחברה המשכירה את שטח הפרסום.

הוא ביקש לרכוש את אותו שטח פרסום, במטרה להוריד את שלט התועבה.

נציג החברה השיב כי הדבר בלתי אפשרי, מאחר שהשטח מושכר. הנגיד, בתגובה, ציין כי הוא מוכן לשלם יותר מהמחיר הרגיל, העיקר לשכור את שטח הפרסום המדובר.

"אתה מוכן לשלם 1,000 דולר ליום?" שאל הנציג, והנגיד השיב: "כן!"

בחסכוניותו הנזילים היו לנגיד 90,000 דולר, והוא החליט להשקיע אותם בעסקה משתלמת זו - עסקה לכבוד הקב"ה... לאחר חצי שעה צלצל נציג חברת הפרסום אל הנגיד, ואמר לו כי החברה המפרסמת מוכנה להסיר השלט.

הנגיד הודיע כי הוא ישכור השטח ל-90 יום תמורת 90,000 דולר. "איזה מוצר תרצה לפרסם?" שאל הנציג, והנגיד השיב: "לא יודע"!!

שטח הפרסום נותר ריק במשך מספר ימים, לאחר שהם חזרו אליו הנציג, והבהיר כי השטח לא יכול להישאר ריק. "אתה חייב להציב שלט כלשהו", אמר.

לנגיד לא באמת היה מה לפרסם שם, אך בהברקה של רגע אמר כי הוא רוצה להציב במקום שלט שיתחלף מדי יום, ועל השלט יהיו המילים: "עוד 85 ימים", ולמחרת: "עוד 84 ימים", ולמחרת: "עוד 83 ימים", וכן הלאה.

עברו מספר ימים, ותושבי האזור החלו לתהות על הפרסום המסתורי. הסקרנות גברה, והשלט הפך לנושא שיחה.

גם עיתונאים וכלי תקשורת יצרו קשר עם המפרסם, במטרה להבין מה עומד מאחורי השלט, אך הוא סירב לגלות; "מדובר בהפתעה", אמר. ובעצם הוא לא תכנן כלל לפרסם כל מוצר, אלא רק למנוע את פרסום תמונת התועבה...

ימים ספורים לפני תום תקופת הפרסום, קיבל הנגיד שיחת טלפון מפתיעה מחברת 'קוקה קולה' שראתה בשלט זה הזדמנות פרסומית גדולה: "תפרסם את מה שתכננת לפרסם במקום אחר, ואנחנו נרכוש ממך הזכות לפרסם ביום ה-90, תמורת 3 מיליון דולר (!!!)".

לאחר 90 ימים התפרסמה במקום תמונה של קוקה קולה, ובערב חג החנוכה האחרון, קיבל הנגיד מ'קוקה קולה' 3 מיליון דולר, מסיים הרב סנה את סיפורו "והכל, בזכות מצווה שעשה ודאגתו לקדושת בחורי ישראל!" [דרשו]

וירא בסבלתם" (ב, יא) - מי שם לב לנער?

מרן הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל היה בן 85 כאשר התרחש המעשה הבא. בכל שבת, לאחר סעודה שלישית, היה מרן לומד בבית הכנסת "אוהל שרה". בהגיע זמן תפילת ערבית היה מתפלל בבית כנסת סמוך, ולאחר תפילת ערבית

היה עולה לביתו לערוך הבדלה, ואז היה שב לבית הכנסת לשקוד שוב על תלמודו.

אחד מתלמידיו החליט לחסוך עבורו את הזמן היקר. מה עשה? קיבץ מניין אנשים וביקש מהם להגיע מידי מוצאי שבת לבית הכנסת "אוהל שרה", על מנת להתפלל תפילת ערבית במחיצת מרן. ואכן, בכל מוצאי שבת היו מתכנסים האנשים הללו לתפילת ערבית ולהבדלה, ומרן היה שב לתלמודו מיד לאחר התפילה, בלי שהיה נאלץ לעלות לביתו.

אחד מאנשי המניין הללו היה נער צעיר, שזה עתה חגג בר מצווה. גם הוא נתבקש על ידי תלמידו של מרן לבוא ולהשלים מניין. בכל מוצאי שבת בשעת ההבדלה, כאשר בירך המבדיל על הבשמים, העבירו המתפללים את קופסת הבשמים מיד ליד, ולאחר שהאחרון שבהם הריח את הבשמים המשיך המבדיל לברכת "מאורי האש".

פעם אחת קרה שדילגו המתפללים בטעות על אותו נער צעיר. הם העבירו את הבשמים מאחד לשני ולא שמו לב לנער העומד ביניהם. אף אחד לא שם לב לכך, וגם הנער לא הרגיש צער או בושה. הוא הבין שמשום מה שכחו אותו.

אבל מרן הישישי, בן השמונים וחמש, שם לב לכך! כאשר סיימו המתפללים להעביר את קופסת הבשמים ביניהם, נטל מרן את הקופסה, צעד אל עבר הנער ומסר לו אותה להרחה. דמעות התרגשות עמדו בעיניו של הנער. תשומת הלב שהעניק לו מרן ריגשה אותו ביותר.

שנים עברו. הנער התבגר והתחתן, וכאשר ביום מן הימים שמע כי בבית הכנסת "אוהל שרה" מחליפים את הריהוט, מיהר למקום וביקש את קופסת הבשמים הישנה. הוא שילם עבורה לגבאי ולקחה אל ביתו. עד היום מתנוססת הקופסה הקטנה בספרייה שבסלון ביתו, כסמל למידות טובות ומופלאות...

שנים עברו. הנער התבגר והתחתן, וכאשר ביום מן הימים שמע כי בבית הכנסת "אוהל שרה" מחליפים את הריהוט, מיהר למקום וביקש את קופסת הבשמים הישנה. הוא שילם עבורה לגבאי ולקחה אל ביתו. עד היום מתנוססת הקופסה הקטנה בספרייה שבסלון ביתו, כסמל למידות טובות ומופלאות...

שנים עברו. הנער התבגר והתחתן, וכאשר ביום מן הימים שמע כי בבית הכנסת "אוהל שרה" מחליפים את הריהוט, מיהר למקום וביקש את קופסת הבשמים הישנה. הוא שילם עבורה לגבאי ולקחה אל ביתו. עד היום מתנוססת הקופסה הקטנה בספרייה שבסלון ביתו, כסמל למידות טובות ומופלאות...

שנים עברו. הנער התבגר והתחתן, וכאשר ביום מן הימים שמע כי בבית הכנסת "אוהל שרה" מחליפים את הריהוט, מיהר למקום וביקש את קופסת הבשמים הישנה. הוא שילם עבורה לגבאי ולקחה אל ביתו. עד היום מתנוססת הקופסה הקטנה בספרייה שבסלון ביתו, כסמל למידות טובות ומופלאות...

שנים עברו. הנער התבגר והתחתן, וכאשר ביום מן הימים שמע כי בבית הכנסת "אוהל שרה" מחליפים את הריהוט, מיהר למקום וביקש את קופסת הבשמים הישנה. הוא שילם עבורה לגבאי ולקחה אל ביתו. עד היום מתנוססת הקופסה הקטנה בספרייה שבסלון ביתו, כסמל למידות טובות ומופלאות...

שנים עברו. הנער התבגר והתחתן, וכאשר ביום מן הימים שמע כי בבית הכנסת "אוהל שרה" מחליפים את הריהוט, מיהר למקום וביקש את קופסת הבשמים הישנה. הוא שילם עבורה לגבאי ולקחה אל ביתו. עד היום מתנוססת הקופסה הקטנה בספרייה שבסלון ביתו, כסמל למידות טובות ומופלאות...

ברכת התורה

ריון ברינה

"לאדם מערכי לב ומה מענה לשון" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מו"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק

מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רוזה: סמי בן שמחה: גורג'י בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאזר אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דויד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוזה בת שמעון מרים בת עזיזה: כתון בת חביבה: אהובה (דייזי) בת טובה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמסיה: ורד בת אידה

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה בנימין בן צילה.

זיווג הגון: זהבה בת אטונוגימי שמואל בן אסתר: נעמה בת אסתר: יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת רחבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א יעקב ישראל בן גלית: אריאל בן אביגיל מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עווד בן גר: גולן בן דינה אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קין בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה רחל בת נואה: רות בת לינה: מורית בת רחל לימור הודיה, ושרונה במת תוף יפה

לזרע של קימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה ריזל בת מינה: שירה בת שושנה מיטל בת לולו: ליאת בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ. 47209

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים

ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ. 4741102